

der specielt omtaler den Stilling, som de Officerer skulle have, der ere udgaaede af Underofficersklassen. Jeg maa erkjende, at denne Paragraph har vist en meget hæderlig Omfarg for denne Klasse Officerer, som vist ogsaa i fuldeste Maal har Krav derpaa, og at der derved gives en Opfordring for Armeen i det Hele til at hædre denne Klasse, samt en Opmuntring for unge Mennesker til at træde ind i den; men der er Noget i Paragraphen, som ikke er forekommet mig tydeligt. Jeg veed nemlig ikke, om Regjeringen har opgivet sin Afkomst til at sætte disse Officerer paa Bartpenge, eller om man maa forståa Ordene saaledes, at Regjeringen kan beholde dem paa fuld Gage, indtil den anerkjender, at der er et for stort Antal Officerer tilstede i Hæren, og da forbeholder sig Ret til i Henhold til denne Lov at sætte disse Officerer paa Bartpenge eller Pension. Jeg haaber, at den høitærede Krigsminister vil oplyse dette, da det meget vil bidrage til at lette det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat, Behandlingen af denne Lov.

Den 4de Paragraph forekommer mig at gjøre et for stort Krav til de Vedkommende mod en for ringe Løn. Jeg begriber meget vel, at det er af Bigtighed for Staten, at sikke sig Krigsreserveofficerernes Tjeneste for en vis Række Aar; jeg begriber ogsaa meget vel, at man er gaaet bort fra den Idee, man fra Begyndelsen af har havt, at ville give dem Bartpenge for bestandigt, for paa denne Maade at binde dem til Statens Tjeneste, saalænge de ere tjenstdygtige. Jeg har selv, dengang denne Idee blev yttret, sat mig mod den som uhenftsmæssig, men jeg troer, det vil være at stille de Vedkommende paa en for haard Prøve, at forlange 12 Aars, eller om man vil, kun 8 Aars Tjenestepagt for 3 Aars halve Betaling eller rettere 4 Aars halve Betaling, da Opftigelsen skal skee med 1 Aars Barsel. Jeg troer, at man maaffee vilde gjøre rigtigere i kun at beholde dem de samme 4 Aar, hvori man betaler dem; man vilde desuden derved vinde hvad jeg anseer for ligesaa vigtigt, at man stadigt henvendte sin Opmærksomhed paa at udvikle nye Kræfter, at skaffe nye Reserveofficerer tilveie af den værnepligtige Masse,

som kunde afløse hine; thi man maa ikke overse, at hos de Mænd, som ikke kunne gjøre Militairhaandværket til deres egentlige Livsformaal, der spiller Ungdommen, det Liv, som Ungdommen giver, en saare væsentlig Rolle. Man skal altsaa ikke stræbe efter at beholde hine Mænd, der i andre Livsforhold maae søge Midlerne til deres Tilværelse, man skal ikke søge at binde dem længere til Krigstjenesten, end saalænge deres friske Ungdomsliv er tilstede, og man skal altid søge at fornye disse Kræfter, for derved at skaffe en livlig Bevægelse tilveie i den hele udfreyne Masse. Jeg fremstiller dette paa det nærværende Stadium, for at bringe det under nærmere Overveelse. Jeg troer ogsaa, at der maaffee kunde træffes lidt gunstigere Bestemmelser med Hensyn til den Løn, man giver dem, der forlange deres Afstedigelse strax; jeg troer navnlig, at man kunde sætte den i et vist Forhold til deres Tjenestetid. Saaledes forekommer det mig, at være noget vrangt, at den, der har tjent fulde 3 Aar, ikke skal have noget bedre Vilkaar end den, der kun har tjent i 6 Maaneder. Jeg troer, at man maa kunne finde en Maade, hvorpaa man kan skaffe en vis Overensstemmelse tilveie mellem den længere Tjenestetid og den bedre Afstedelse.

Gaaer jeg til § 6, saa troer jeg, at man ogsaa her maa kunne give de omtalte Principer Anvendelse; jeg skulde nemlig troe, at man ligeledes her maatte kunne søge en Afstedelse i et vist Forhold til den Tjenestetid, hvori de Vedkommende have været tilstede ved Armeen. Jeg vil her henlede Opmærksomheden paa, af hvor stor Bigtighed det er for Hæren, at udvikle ogsaa et brugbart Krigsreservesystem for Lægevæsenet, for Intendanturen, Forpleinings- og Forsørgelsesvæsenet. Hæren og Statskassen have altid lidt betydelig Brøst derved, at disse Tjenestegrene vare aldeles forsømte, da Krigen brød ud, og jeg vil paastaae, at det er langt vigtigere at udvikle disse Tjenestegrene, end at idetmindste endeel af de Poster, som høre derunder, alvorligt i Fredstid, og derved faae sit Diemærke henledet paa den hele Udvikling af Bestemmelser, som herved ere nødvendige, end at stræbe efter Uddannelsen af de enkelte Mænd i Hæren. Jeg er overbevist om, at